

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

Kinh Tăng Chi số 131

Kalama tri ân bạn dieulienhoa67 ghi chép

[30/04/2023 - 07:50 - dieulienhoa67]

Hôm nay chúng ta học tiếp kinh 135. Nội dung kinh này Đức Phật nói đến vị thái tử, nếu có đủ 5 điều kiện sau thì 0 có lý do gì mà 0 tin tưởng việc được trao ngai vàng.

Các vị từng học Sử VN thì biết rằng nhà Nguyễn thì có những vị vua mà điều kiện duy nhất để trao ngai vàng là con của vua. Nếu tôi nhớ 0 lầm thì vua Thành Đức hay ... Thành bị mất kém, khả năng bị mù rất lớn. Vua bị mù thì rất khó khăn trong việc điều động chính sự. Có vị thì khi vua cha còn sống, còn làm thái tử thì sống trác táng rượu chè. Nói chung là các vị chỉ được 1-2 điều kiện, mà điều kiện 1 là con vua. Trong trường hợp đó, nếu vua cha có nhiều hoàng tử thì ngai vàng khó vào tay mình. 2. Nếu mình là con duy nhất nhưng lại bất tài vô hạnh thì khả năng bị soán ngôi rất lớn. 3. Nếu mình bất tài, vô đức, vô năng, vô hạnh thì có thể bị người ta cưỡng quyền, vd như có nhiều vị vua bị đại thần, thái hậu rử rèm nhiếp chính, vua chỉ là bù nhìn, 0 có thực quyền do 0 có thực tài, thực lực.

Cho nên trong kinh này Phật dạy: vị hoàng tử, thái tử nào có đủ 5 điều kiện thì mới vững tin là mình nắm được ngai vàng. Nếu thiếu thì khó, vì có thể ngai vàng 0 đến tay, hay dễ bị soán ngôi, bị cướp quyền cho làm bù nhìn. 5 điều kiện đó là: 1. là con vua danh chính ngôn thuận, càng chánh thất càng tốt, nếu là con rơi, lưu lạc nhân gian đem về thì cũng nguy, 2. dung mạo dễ nhìn, 3. được cha mẹ thương mến. 4. được lòng dân, triều thần. 5. Ăn học tới nơi tới chốn, văn võ song toàn.

Cũng vậy, 1 vị Tỷ Kheo cũng cần có 5 điều kiện sau đây mới có thể hy vọng chứng Thánh ngay trong hiện đời. 1. Niềm tin nơi Đức Phật. Tại sao Phật 0 nói niềm tin Tam Bảo mà nói niềm tin nơi Phật? Tùy đối tượng mà Ngài nói. Có những trường hợp ngài nói phải có niềm tin vào 5 đối tượng: Phật - Pháp - Tăng - Giới luật - Pháp môn hành trì. Nhưng có chỗ Ngài nói niềm tin có 3: Phật - Pháp - Tăng. Có chỗ ngài nói niềm tin có 1: tin vào Đức Phật. 6:30

[02/05/2023 - 12:22 - dieulienhoa67]

Vì khi mình vững tin vào Phật thì chắc chắn mình sẽ tin vào lời dạy, Tăng đoàn của Phật, đó là chuyện đương nhiên.

Chuyện đầu tiên là tin vào Đức Phật. Rất nhiều bà con cứ ngỡ rằng mình đã hiểu chữ tin Phật ở đây. Nhưng tôi xin nói riêng 1 chút. Tùy theo Parami, tức duyên quá khứ của mình mà chúng ta có niềm tin như thế nào đối với đức Phật. Chứ đừng tưởng tin suông, trong Kinh nói vậy, Sư Phụ nói vậy, đọc sách thấy vậy thì mình tin vậy. Phải nói mình tin cái gì? kiểu nào? tin được bao nhiêu? Mình có dám vì Phật mà bỏ hết để thực hành lời dạy của Ngài hay 0? Xác định niềm tin rất dễ. Tự hỏi lòng mình tin Đức Phật được bao nhiêu? Mình dám bỏ, chỉ riêng vật chất đó, bao nhiêu % để thực hành lời dạy của Ngài? Còn về tinh thần, mình có khả năng xả ly bao nhiêu? Vd như mình giữ giới tí ti là

thấy mình bảnh là đã sai rồi. Ngồi thiền hơi lâu, giáo lý biết kha khá 1 chút, dự vài khóa thiền là thấy mình bảnh. Như vậy cho thấy rằng mình hiểu Đức Phật chưa bao nhiêu hết. Vì Đức Phật ngay trong lúc còn là thái tử, còn là phàm phu, lúc mới 7t là đắc sơ thiền. Sau đó năm 29t bỏ ngôi đi xuất gia trong rừng sâu núi thẳm, đắc thiền PTPPT mà Ngài còn bỏ. Tức là ngại vàng, vợ đẹp con ngoan, 8 tầng thiền hiệp thể còn bỏ. Đến đời mình được 3 mớ đã thấy mình hay rồi nghĩa là niềm tin Phật của mình có vấn đề. Chưa kể mình là cư sỹ còn thăm nữa. Đi làm mà có khả năng kiếm tie2n 1 chút là cứ vui đầu vào miếng cơm manh áo. Nghèo quá thì suốt ngày cứ lo kiếm miếng cơm. Kha khá 1 chút thì suốt ngày lo sổ sách chi thu lời lãi công ty xí nghiệp hãng xưởng nhân viên đủ hết. Lâu lâu vo chùa cúng 1 chút mà nghĩ là mình có đức tin thì nên xét lại. Hôm nay đúng là chúng ta có điều kiện thư viện để làm việc tốt, có các phương tiện hỗ trợ như internet, tàu thuyền máy bay xe cộ đi lại. Nhưng người tin Phật như thời Phật thì thời nay đốt đuốc ban ngày tìm 0 ra. Thời Phật có những người nghe Phật nói 1 câu họ bỏ hết, dốc lòng theo Phật. 9:39

[02/05/2023 - 06:36 - dieulienhoa67]

Còn mình bây giờ đi xuất gia có 1 tí tí, có chút PT là xong. Đi tu có cái chùa nhỏ nhỏ để trụ trì là xong. Có cái danh xưng Pháp Sư, Giảng Sư là cả đời chỉ vui đầu trong đó chứ 0 có nghĩ cái gì xa hơn. Thậm chí già tóc bạc hết, nói cho đã nhưng cũng 0 có gan bỏ hết vào rừng tu Vipassana. 1 chút vật chất, 1 chút danh lợi còn con, 1 chút quan hệ tình cảm thầy trò sư đồ mà mình còn bỏ 0 nổi vậy thì tin Phật là mình tin cái gì? Nên đầu tiên là niềm tin nơi Phật, khó lắm 0 phải dễ. Chúng ta tự hỏi lòng mình: về vật chất chúng ta có thể bỏ bao nhiêu % cái mình có? Về tinh thần mình có khả năng xả ly được bao nhiêu? Giới định tuệ tri kiến, mình có bao nhiêu ôm chặt bấy nhiêu 0 buông được. Mà nếu 0 có khả năng đó thì đức tin nơi đức Phật của mình có vấn đề. Dứt khoát như vậy. Tôi có thể chứng minh luôn. Nếu ai ung thư thời kỳ cuối thì chắc chắn có 1 nếp sống rất là khác. Chính vì chưa thấy mình đến lúc nguy ngập, mình cũng còn len lén tin còn lâu lắm mới chết nên mình có kiểu tu/học rất là ầu ơ ví dụ. Như vậy mình còn tin Phật rất là hơi hợt sơ sài. Vì hôm nay mình 0 bị ung thư, chắc gì tuần/ tháng/ năm sau mình 0 bị. Bệnh ung thư cũng là 1 bí mật sinh học. Có khi trong dòng họ rất nhiều người bị nhưng mình 0 bị, trong dòng họ 0 ai bị nhưng mình bị. Hoặc là từ khi phát hiện đến 5, 7 năm sau 0 chết, hoặc từ khi phát hiện đến khi chết chỉ có vài tháng. Nó lạ lắm. Đó là mới nói bệnh ung thư, chưa nói đến tai nạn và vô số các rủi ro hay bệnh khác. Cho nên có khi niềm tin Phật của mình 0 bao nhiêu hết. Tiêu chuẩn đầu tiên của vị Tỳ Kheo có thể vững tin mình chứng Thánh đời này là tự xét đức tin của mình với Phật được bao nhiêu và tin kiểu nào.

Khuynh hướng tâm lý của người có thể đắc Đạo có 6 đặc điểm (Acchasa) sau: Ly tham, vô sân, vô si, chán đắm đông, thích 1 mình, lòng luôn cầu giải thoát. Đây là 6 khuynh hướng của 1 người có Parami ngon lành. Cho nên hôm nay bà con thấy mình tu hành giỏi, có tí kiến thức Phật pháp, có dự lớp thiền, được thiền sư khen là niệm mạnh, định mạnh, tuệ mạnh ... Tôi nói thiệt mấy cái đó là chưa đủ ăn thua. Tại vì mình phải coi khuynh hướng tâm lý của mình ra sao. 1 là Ly tham. Có nhiều người 0 lụy trong sắc nhưng lụy trong thanh, hay khí, vị, xúc... có người 0 lụy trong dục nhưng lụy trong pháp. 14:32

[03/05/2023 - 05:53 - dieulienhoa67]

là thích khen, thích hỷ lạc, thích mình giỏi, chìm sâu đắm đuối trong giới hạnh thấy mình giữ giới. Chỉ có cái giới thôi là đã thấy mình ngon lành, thấy mình ngồi thiền lâu, giới giáo lý là đã thấy mình ngon lành. Đó là khuynh hướng của người đa tham, thích nắm. Trong khi người có khuynh hướng ly tham là gì? Từ tinh thần tới vật chất, nó là nó, 0 chìm sâu, 0 ghim sâu găm chặt trong đó mới gọi là ly tham. Còn bạ đâu ôm đó dính đó từ tinh thần đến vật chất gọi là tham. Đời tu của Tỳ Kheo do thiếu thốn nhiều thứ nên nhiều khi dính tới những cái 0 đáng, chỉ có 1 lon đường hộp sữa mà lòng dút 0 nổi. Mà P.Từ 0 hề biết cái đó. Họ 0 biết trong tâm tư vị Tỳ Kheo có nhiều cái rối rắm. Xa cha ẹ, có 1 mình, nhiều khi có 1 người đàn tín hộ trì là cái tâm dính trong đó. Dính trong người, vật, tiếng tăm, chưa kể đến những cái tào lao, như trụ trì thì dính cái chùa, kha khá hơn thì dính trong giới, định. Ngồi thiền kha khá là coi người ta như rác. Cao hơn 1 chút là dính chặt vào những thành tựu, thành quả tu học, là thuộc tham. Ly tham là phải ly những cái như vậy.

Còn vô sân là cái gì cũng có thể bỏ qua được hết. Sân là bất mãn. Giận, sợ, khó chịu, bất mãn, ghét cái gì là càng ít càng tốt. Còn tánh dễ hờn giận, tự ái..., kể cả bunn xin, keo kiệt cũng thuộc về sân

theo như trong Abhidhamma. Còn mình 0 học thì tưởng nó là tham. Còn sân là gì? Sân là hay bất mãn, trong quan hệ tình cảm, đời sống vật chất. Nắng 0 ưa, mưa 0 chịu, ghét gió, kỳ mùa sương, ồn, bụi, nóng, lạnh, dơ, cái gì cũng khó chịu. Người ta biết nó như vậy thì thôi, còn người sân thì lấy đó mà cho là có vấn đề.

Si là 0 có ý hướng tìm hiểu tới nơi tới chốn, chìm sâu trong cái mình thích/ ghét. Là 0 tự tìm ra ánh sáng để có được 1 lối thoát. Khi mình chìm sâu trong tham, chìm sâu trong sân cũng có nghĩa là mình chìm sâu trong si. Vì si là nền tảng tâm lý để ta thích cái này ghét cái kia. Thích là tham, ghét là sân. Đời sống của mình từ lúc trong nôi cho đến khi vô quan tài thì chỉ có thích với ghét thôi, theo đuổi và bất mãn thôi. 17:45

[04/05/2023 - 07:47 - dieulienhoa67]

Trí thức hay ít học chỉ có 2 cái đó là theo đuổi và bất mãn.

Kể đến là thích sống 1 mình, thích sống trầm tư, ngại đám đông. Cuối cùng là luôn có khuynh hướng tầm cầu giải thoát. Nếu mơ hồ về 4 Đế thì đừng nhận mình là đệ tử Phật. Chuyện đầu tiên là 0 thấy rằng mọi hiện hữu là khổ, đau là sự có mặt của 32 tướng tốt hay là 1 con ruồi. Chỉ có điều là cấp độ khác nhau do nhân duyên khác nhau, cái nhân tốt, cái nhân xấu. Nếu nói cho rõ ràng thì cả 2 đều khổ vì đều vô thường hết. Thứ 2: 0 chịu thấy rằng thích cái gì cũng là thích trong khổ. Vì sao? Rất logic: mọi thứ là khổ nên thích cái gì cũng là thích trong khổ. Trong căn phòng này mọi thứ làm bằng gỗ, nên tôi thích cái gì trong đây thì cũng là thích đồ gỗ. Thứ 3: muốn hết khổ thì đừng thích trong khổ nữa. Nhắc lại thứ 1, 2, 3. Tôi lấy vd hôn nhân. Muốn bỏ cuộc hôn nhân 0 ra gì thì phải dứt bỏ được tình yêu trong cuộc hôn nhân ấy. Nếu vẫn cứ tiếp tục nắm níu ràng buộc mình trong đó thì đời đời chỉ có khổ, sống trong nước mắt, trong máu lệ trong cuộc hôn nhân thất bại đó. Cho nên chuyện đầu tiên, khổ đế, ví như cuộc hôn nhân thất bại. Thứ 2 tập đế ví như tình yêu trong cuộc hôn nhân thất bại. Thứ 3, muốn bỏ cuộc hôn nhân ấy thì phải có khả năng ly dị. Tu thiền quán ví như ly dị. Xuất gia ví như ly thân. Phải như vậy. Thứ 4: khi sống bằng 3 nhận thức đó nghĩa là đang có mặt trên con đường thoát khổ. 1 người 0 hiểu về 4 Đế thì 0 thể nào có lý tưởng giải thoát được hết. Chúng ta dù có đẹp, giàu, khỏe, có tiếng tăm, quyền lực gì đi nữa thì luôn nhớ rằng mọi thứ sẽ có lúc nó bỏ mình hoặc mình bỏ nó. Khi mình xa nó rồi đi sang 1 đời sống, 1 kiếp khác thì đường đi tuốc mặt nó mặt mù.

Mình chỉ cần định nghĩa lại 4 chữ sau đây là bắt đầu tu được. 1. Ghét là gì? 2. Thích là gì? 3. Buồn là gì? 4. Vui là gì? Định nghĩa được 4 chữ này là đã đi được 1/3 đoạn đường. 21:13

[05/05/2023 - 06:26 - dieulienhoa67]

tu học rồi. Thích là sao? Do khuynh hướng tâm lý, tiền nghiệp, môi trường sống mà mình thấy cái đó nó hợp/ 0 hợp với mắt tai mũi lưỡi thân ý (suy nghĩ) của mình, thế là mình chìm sâu thích / ghét vào trong đó. Thích/ghét chỉ là do 3 yếu tố khuynh hướng tâm lý, tiền nghiệp, môi trường sống nó khiến cho mình thích hay bất mãn với điều gì đó. Minh sinh ra trong đồng phân thì thấy đồng phân là tất cả, là thiên đường, vũ trụ. Minh là con người mà sinh ra ở miền quê bùn lầy nước đọng thì thấy chiếc xuồng 3 lá, cây ô rô, dứa nước là thiên đường, là tất cả. Minh sinh ra ở phố thấy ngựa xe, nam thanh nữ tú, nhà cao cửa rộng là tất cả. Chỉ vậy thôi, 0 có gì hết. Minh sinh ra ở đâu thì thấy ở đó là tất cả. Phật dạy chúng ta buông được càng nhiều càng tốt vì ở môi trường nào đi nữa, có lòng thích là đã ràng buộc với sanh tử. Đó là thích và ghét. Còn uòn - vui? Có được cái thích là vui, phải chịu đựng cái ghét là buồn. Chỉ vậy thôi. Cho nên nếu mà nhớ câu này: vui là có cái mình thích. Khổ là phải chịu đựng cái mình ghét. Thích/ ghét là gì? Là do 3 điều kiện: khuynh hướng tâm lý, tiền nghiệp, môi trường sống. Cứ nhớ hoài cái đoạn này. Có thể hôm nay quý vị 0 thấm nhưng ngày mai, tuần sau, tháng sau, năm sau sẽ thấm. Tôi đã gom Phật Pháp vào trong mấy dòng cho quý vị dễ nhớ.

Muốn tu thì cứ tự hỏi lòng mình: mình đã hiểu gì về 4 chữ này? Thích ghét buồn vui. 23:26

[07/05/2023 - 07:55 - dieulienhoa67]

Tại sao ta thích/ ghét? Có được cái ta thích thì vui, phải chịu đựng cái ta ghét là buồn. Định nghĩa hoài như vậy rồi mình sẽ thấy đời sống này là vô vị. Làm để sống, sống để đi làm ... cứ như vậy rồi chờ ngày lăn đùng ra chết. Cho nên ở đây điều kiện đầu tiên, tiên quyết để chứng Thánh là phải có niềm tin. Phải biết mình tin cái gì? 0 phải lay Phật là tin. Thứ 2, vị TK phải có sức khỏe tối thiểu.

Bẩm sinh mình có thể 0 khỏe, nhưng sau đọc bài kinh này mình phải tự kiểm tra xem. Vì đối với người hiểu Đạo thì 0 đam mê đắm đuối thương thích thân này mà phải xem nó như cái xác chết trôi mà mình gặp khi bị chìm tàu trên biển. Mình phải kiếm cái gì đó để tựa vào để lội vào bờ. Nếu đó là cái phao, cái thuyền, xuồng cứu hộ thì quá tuyệt. Còn nếu 0 có gì hết mà chỉ có 1 cái xác chết trôi trương sinh nổi lên bềnh thì mình cũng phải vịn tạm mà vào bờ, đúng 0?

Ở đây cũng vậy. Tuy hành giả được Phật dạy rất kỹ : thân này lúc sống là 32 thể trước, lúc chết thì là hang ổ của bao nhiêu thứ giòi bọ vi khuẩn côn trùng - 10 bất mỹ - 10 hình thức tử thi. Nhưng mình phải dựa vào đó để sống, tu tập Phạm hạnh. Nên mình phải chăm sóc cho nó chứ. Bên đông y và bên triết đông (Tàu) họ nói rằng con người mình có 2 cái là tiên thiên và hậu thiên. Là cá sức khỏe nhân dáng ngoại hình bẩm sinh trời cho, mẹ sinh ra như thế nào >> tiên thiên. Hậu thiên là những cái mà chúng ta vun xới chăm sóc ăn uống sinh hoạt ngủ nghỉ dưỡng sức cho ra con người ngoại hình của chúng ta là cái phần mà mình làm , mình chịu trách nhiệm.

ở đây đức Phật ngài dạy rằng cái điều kiện cần có để đắc Đạo là phải có Chánh Tín = phải siêng học giáo lý, thân cận minh sư thiện hữu + khéo suy tư>> thì ới có được niềm tin ngon lành nơi Đức Phật. 26:39

[08/05/2023 - 07:02 - dieulienhoa67]

Nếu 0 thì mình dựa vào đâu để có niềm tin?

Thứ 2 Phật dạy phải có sức khỏe tối thiểu. 0 có nghĩa là mình ăn cho mập mà mình ên quay lại bài Kinh ngày hôm qua nói về 5 điều kiện sống lâu - biết cái gì thích hợp và 0 thích hợp, sinh hoạt hợp lý, ăn uống chừng mực, giới luật phải ok làm cho mình khỏe mạnh sống lâu. Đây là chuyện thấy khó tin nhưng khi thực hiện mới biết. Bây giờ mới thấy Kinh này giúp cho Kinh kia. Giới luật ở đây phải đọc kỹ mới thấy toàn cấm mình những chuyện làm tổn hại sức khỏe. Vd như sát sanh, nói dối, tà dâm, rượu chè, cờ bạc, lừa đảo... toàn là những chuyện phải tránh. Ri62 Đức Phật dạy ngày ăn 1 buổi, cái lợi lớn lắm. Vì nhu cầu dinh dưỡng mỗi ngày, nếu mình ăn đúng bữa đúng cỡ, sáng có thể điểm tâm nhẹ, rồi ngày ăn 1 lần vào buổi trưa là đủ cho 24 giờ. Đủ để sống chứ 0 phải dư để gánh. 2 cái này khác nhau. 1 vị bác sỹ có nói: thiếu chút đỉnh dễ chữa hơn là dư. Su bị thiếu thì chỉ cần bỏ ra 1 đồng là đủ để chữa, còn Su dư phải tốn tới 100 đồng để lấy được cái dư trong người ra, vừa tiền bạc công sức, thời gian, đau đớn. Nên phải nói Đức Phật là 1 vị thầy thuốc kỳ tài xuất sắc. Ngài dạy về tâm và dạy về thân nữa, mình sống sao cho khỏe. Cho nên các vị Tỳ Kheo muốn có niềm tin về chuyên đắc chứng, chuyện đầu tiên là xác định mình có Chánh tín nơi Đức Phật. Chánh tín đó chỉ có được với điều kiện sau đây: gần minh sư thiện hữu, chịu khó học giáo lý, cày xới càng nhiều càng tốt, và khéo suy tư chứ đừng học như vẹt. Niềm tin của mình nơi Phật ngoan lành thì đương nhiên mình sẽ tin vào lời Phật dạy và Tăng đoàn của Ngài. Thứ 2 là mình biết tự giữ sức khỏe. Nếu 0 có tiên thiên thì phải tạo ra cho có hậu thiên. Thứ 3 là sống tung thực chân thành. 30:19

[09/05/2023 - 02:02 - dieulienhoa67]

0 dối mình dối người. Cái này quan trọng lắm. Trung thực chân thành nghĩa là tự mình xét thấy mình như thế nào, lập tức phát hiện ra, chỉnh sửa liền. Có nhiều người tôi nhận xét thấy là giỏi, nhưng họ 0 có được cái này. Chuyện người thì sáng, chuyện mình thì quáng. Mình thấy ng ta làm biết là bậy, nhưng mình 0 có cái gan thấy mình làm điều đó là bậy. Nên phải trung thực chân thành với mình và với đời. Mình phải có khả năng thấy lúc này mình danh lợi hơi nhiều, mình nóng tính, mình thất niệm, thiếu định phóng dật. Lúc này mình hơi hèn, thiếu tầm úy hơn hồi trước ... Phải có cái gan cái trung thực như vậy. 0 có cái gan bạch hóa bản thân thì chúng ta 0 thể đi xa được. 31:30

[09/05/2023 - 02:02 - dieulienhoa67]

0 dối mình dối người. Cái này quan trọng lắm. Trung thực chân thành nghĩa là tự mình xét thấy mình như thế nào, lập tức phát hiện ra, chỉnh sửa liền. Có nhiều người tôi nhận xét thấy là giỏi, nhưng họ 0 có được cái này. Chuyện người thì sáng, chuyện mình thì quáng. Mình thấy ng ta làm biết là bậy, nhưng mình 0 có cái gan thấy mình làm điều đó là bậy. Nên phải trung thực chân thành với mình và với đời. Mình phải có khả năng thấy lúc này mình danh lợi hơi nhiều, mình nóng tính, mình thất niệm, thiếu định phóng dật. Lúc này mình hơi hèn, thiếu tầm úy hơn hồi trước ... Phải có cái gan cái trung thực như vậy. 0 có cái gan bạch hóa bản thân thì chúng ta 0 thể đi xa được. 31:30

[09/05/2023 - 09:23 - dieulienhoa67]

Nên cái thứ 3 này là khả năng bạch hóa bản thân. Thứ 4 là phải có trí tuệ quán, thấy được tính sanh diệt. Trí mà nhớ giỏi hiểu mau chưa đủ, quan trọng là nhớ cái gì, hiểu cái gì. Cái nhớ/ hiểu đó có đủ để thay đổi bản thân hay 0 thì trí tuệ, kiến thức, công phu ấy mới đáng kể. Chúng ta có giỏi, có kiến thức, đa văn, có niệm, định, tuệ bằng trời đi chăng nữa nhưng mình phải xét xem những cái giỏi ấy có đủ để mình thay đổi, trở nên khá hơn hay 0. Còn nếu có giỏi như trên nhưng 0 đủ để thay đổi mình trở nên tốt hơn thì có nghĩa là mình chỉ mới là người đi bán đồng nát ve chai thôi, chứ chưa ... hết mức những cái mình đang gánh trên vai. Ở đây Đức Phật gom gọn lại, trí về tánh sanh diệt là trí quan trọng nhất. Ngay lúc Ngài sắp Nibbana, Ngài kết lại toàn bộ giáo lý trong 1 câu: Mọi sự là vô thường, hãy tinh tấn chớ có dễ duôi. Mọi sự vô thường là gì? Nhân quả lành/ác, thích ghét, siêu/đọa, nhân/thiên hay 3 cõi 6 đường, tất thảy đều là vô thường. Dù là đồng phân hay tòa lâu đài lừng lững chạm mây mình đang sở hữu thì vẫn là vô thường. 33:33

[11/05/2023 - 12:01 - dieulienhoa67]

Cho dù là 5/8 giới hay 5 thông 8 định, kiến thức của 1 vị tinh thông Tam Tạng, cũng là vô ngã vô thường, nay có mai mất. Từ vật chất >> tinh thần, từ Đạo >> đời, những gì mình thích ghét, tất thảy đều vô thường. Phải luôn luôn sống trong nhận thức chặt chẽ sát sườn như vậy thì mới gọi là có trí sanh diệt. Còn nếu học giáo lý lâu lâu, tinh thông 3 Tạng mà thiếu trí về tánh sanh diệt thì cũng chưa được. Tánh sanh diệt là gì? Có nhiều chữ, là Udaya, udayattha, atthamgatha (mặt trời lặn/kết thúc). Trí nhận thức về tánh sanh diệt của vạn vật được xem là đệ nhất trí trong tất cả mọi loại trí, kiến thức.

Kế đến, vị Tỳ Kheo phải có khả năng tinh tấn. Điều thứ 4 là khả năng 4 Chánh Cần, nỗ lực đối phó với ác pháp chưa sanh và đã sanh. Nỗ lực tu tập thiện pháp chưa có và bảo trì thiện pháp đã có 37:58

[11/05/2023 - 07:25 - dieulienhoa67]

cho đừng mất đi. 4 Chánh Cần. Như vậy 1 là vị đó phải có niềm tin, khả năng Chánh Tín. 2. biết tự chăm sóc sức khỏe. 3. Biết trung thực chân thành, minh bạch hóa bản thân. 4. Có trí Tuệ Quán. Trong tất cả trí thì trí nhận biết tánh sanh diệt của vạn hữu là đệ 1 trí trong tất cả các trí. Còn nếu cho dù có 8 bằng tiến sỹ, là viện trưởng, hiệu trưởng gì đi nữa mà vui đâu trong điên đảo mộng tưởng thường lạc ngã tịnh, mong cái này bền, luôn tìm cái vui, đẹp để thưởng thức hưởng thụ thì cũng vụt đi. Phải có trí tuệ về tánh sanh diệt, mọi thứ do duyên mà có/mất đi. Chính cái trí này mới đưa mình giải thoát sanh tử. Tất cả các trí còn lại thì ta vốn có được vô số lần trong quá khứ mà đến giờ này ta vẫn ngồi ì ở đây. Riêng trí sanh diệt, nếu trong quá khứ ta đã từng có trí này dù ở cấp độ phàm phu thì điều này cho thấy rằng cứu cánh Giác Ngộ 0 còn xa lắm. Nếu có ta có trí tuệ về tánh sanh diệt 1 cách rốt ráo thì bây giờ chúng ta đã 0 có mặt ở đây. Quan trọng lắm quý vị. Tức là nếu có trí này mà chưa tới đâu thì chúng ta dứt khoát cũng sẽ Giác Ngộ. Nếu đã có tới nơi tới chốn trong quá khứ rồi thì chúng ta đã chứng Thánh, viên tịch Nibbana rồi. Còn những trí còn lại, chúng ta đã từng có nhiều lần, lên tới top, tới đỉnh, tới thiên PTPPT, có thần thông kêu mây gọi gió di sơn đảo hải ... rất nhiều lần, làm nhà bác học, khoa học, học giả tinh thông rất nhiều kiếp rồi. Nhưng rồi sao? Bây giờ vẫn còn nằm lì ở đây. 41:06

[12/05/2023 - 07:13 - dieulienhoa67]

Còn riêng trí về tánh sanh diệt là trí nhận biết về tánh đời hư huyễn có đó mất đó; mới là trí đệ nhất. 1 hoàng tử có đủ 5 điều kiện như trên thì có thể vững tin ngai vàng sẽ trong tay của mình. còn vị Tỳ Kheo thì cũng phải có 5 điều kiện như trên để có thể vững tin là mình sẽ chứng Thánh. Nếu 0 đời này thì cũng trong tương lai 0 xa lắm. 5 điều này đã nêu trên.

Về việc chăm sóc sức khỏe, chúng ta 0 hưởng thụ lợi dưỡng vì hưởng thụ lợi dưỡng dẫn chúng ta đến cõi phàm, cõi đọa, nhưng nếu chúng ta cứ đày đọa thân xác, khắc kỷ kiêng khe đến mức cực đoan thì chúng ta đẩy mình về 1 hướng 0 khá gì hơn. Tây phương có câu: 1 tinh thần sáng suốt thì 3 có trong 1 cơ thể tráng kiện. nghĩa là ăn 0 đủ no, mặc 0 đủ ấm thì cái đầu khó làm việc, rồi đau nhức tê mỏi. Sẽ có người thắc mắc: có vị đất Thánh trong điều kiện rất ngặt nghèo, sao ở đây lại nói vậy? Xin thưa có 2 chuyện: 1. trên hình thức thấy ng ta ở vào hoàn cảnh ngặt nghèo nhưng đạo tâm họ đủ bù vào khoản ngặt nghèo nơi thân ấy, 2. Chúng ta thấy người ta đang bệnh nạn máu me

nhưng thật ra cái parami hỗ trợ cho họ có sự thoải mái tối thiểu . Có câu: tâm hỷ lạc >> tạo ra khinh an >> định tĩnh >> trí tuệ >> giải thoát. Đây là công thức rất nổi tiếng trong Kinh. 45:06
[13/05/2023 - 05:51 - dieulienhoa67]

tâm hỷ lạc >> tạo ra khinh an >> định tĩnh >> trí tuệ >> giải thoát. Đây là công thức do Phật dạy chứ 0 phải do tôi chế ra. Như vậy 1 vị Thánh đắc Đạo trong lúc ngặt nghèo, theo mắt mình nhìn là giãy giụa quần quai trong vũng máu, phân, nước tiểu thấy rất ghê, nhưng chính cái Parami đã cho họ sự hỷ lạc, thoải mái tối thiểu trong lúc đó. Khi họ quán chiếu thân tâm họ đang khổ đang đau, họ buông được cái vọng chấp. Ngay lúc đó họ có niềm vui. Trên cơ sở của niềm vui ấy, họ có sự thanh thản tối thiểu đủ để trí tuệ thiên định làm việc >> chứng Thánh. Còn mình thì cứ khur khur vào : 1 tinh thần ngon lành trong 1 thể xác tráng kiện. Hiểu như vậy nghèo lắm. Và xin nhắc lại là tinh thần của các vị ấy đủ để bù cho thiếu sót thể lý. Còn chúng ta thì tinh thần của chúng ta chỉ bằng móng tay của các vị ấy nên đừng so sánh. Cho nên (nhắc lại 5 điều kiện để có thể chứng Thánh). Phải nhớ cái này. Dù các vị có thể tự ti mặc cảm về sự yếu kém giáo lý, Phật Pháp ... nhưng ngay bây giờ khi anh làm gì biết nấy, thì anh sẽ thấy ra được cái tánh sanh diệt , đang đi nó mỗi muốn ngồi thì biết là đang đi, muốn ngồi, đang ngồi. Ngồi mà mỗi lưng muốn nằm thì biết là đang mỗi, đang muốn nằm, đang nằm. Khi nằm yên rồi thì tâm theo dõi hơi thở. Ra biết là ra, vào biết là vào. Thở ra bằng sự bực mình >> biết rõ. Nhưng đừng để chữ mình/tôi trong đó, chỉ biết hơi thở đang đi ra/vào với tâm trạng bực mình/ dễ chịu. Chỉ như vậy thôi thì chưa cần đến giáo lý.

Rồi cái chuyện học giáo lý thì dứt khoát là phải có. Nhưng với người chưa biết gì hết thì bữa nay, chiều nay trong pháp thoại này tôi chỉ nhắc chừng đó. Khi sống Chánh niệm làm gì biết nấy thì anh có cơ hội để thấy tánh sanh diệt. Tức là mình hồi này 0 phải mình bây giờ. Khi này mình vui/dễ chịu/ tham, bây giờ mình khổ/khó chịu/ sân. 48:32

[14/05/2023 - 08:06 - dieulienhoa67]

Nãy mình Chánh niệm bây giờ mình thất niệm. Cứ bao nhiêu đó mình sống chậm, sống tỉnh thức, có khả năng ghi nhận cái gì đang xảy ra là niệm. Mà cái niệm này kéo dài 1 thời gian sẽ trở thành thói quen tâm lý. Lúc đó mình dễ dàng thấy ra những chuyện mà trước đây mình 0 thấy. Niệm yếu thì đừng nói chuyện quán chiếu. Cứ niệm trước, khoan quán cái gì hết. Từ từ rồi sẽ nhận ra nhiều cái hay, nhưng mà chuyện đầu tiên là phải sống niệm, làm gì biết nấy. Làm việc này đừng nghĩ tới việc khác, là chánh niệm.

Bây giờ tôi nói đến kinh Mục Đích , cả 2 kinh có nội dung giống hệt nhau. 1 vị hoàng tử muốn có được ngai vàng của vua cha hay làm phó vương vice president thì cũng phải nhờ vào những điều kiện mà mình có. Bài kinh này có khác 1 chút. 1 hoàng tử có xuất thân tốt, ngoại hình tốt, có tình cảm của phụ vương mẫu hậu, quân đội hậu thuẫn, tư chất thông tuệ >> có hy vọng có ngai vàng trong tương lai. Cũng vậy, 1 vị Tỳ Kheo có 5 điều kiện sau thì có thể tự hỏi lòng mình: Ta như vậy thì tại sao 0 dám hy vọng vào quả vị giải thoát? 1. có giới thanh tịnh, 2. uyên thâm giáo lý, 3. Tu tập 4 Niệm Xứ, 4. Tinh tấn bất thoái, 5. Thường sống trong trí tuệ quán. 51:56

[15/05/2023 - 07:07 - dieulienhoa67]

Tức là trí sanh diệt. Vị Tỳ Kheo có đủ 5 điều này thì có quyền hy vọng vào sự chứng đắc Giác ngộ. Nói là như vậy, nhưng trong lúc đang tu tập, hành giả 0 nên đau đầu đau mong đợi sự chứng đắc, trông chờ quả vị (0 biết chừng nào mình đắc, như vậy đã đắc chưa?) 2 suy nghĩ này là đại kỵ, là 0 đúng, phải đem ra khỏi đầu mình ngay lập tức. Bỏ ngay và luôn. Chữ y vọng ở đây là 1 cách nói. Còn trong thực tế tu chứng thì vị ấy chỉ chuyên tâm với chánh niệm, giới hạnh, với Samattha, với Vipassana chứ 0 có lòng mong chờ trông đợi sự đắc chứng. Có lòng trông đợi mong chờ là đã đi sai đường, vì trong 4 niệm xứ 0 hề có chỗ nào cho sự nóng lòng háo hức trông đợi mong chờ. Bao giờ đắc thì biết chứ 0 trông đợi mong chờ.

Nên nhớ điều quan trọng này: trước đây khi mình còn sơ cơ, mình có phân biệt rất rõ giữa cảm giác dễ chịu và khó chịu, nực nội/ mát mẻ, ấm áp/ lạnh lẽo>> mình dễ có lòng trông chờ/ tống khứ. 54:44

[16/05/2023 - 07:11 - dieulienhoa67]

Thấy cái gì dễ chịu mình mong nó ở đó hoài đừng có đi, và ngược lại với cái khó chịu. Khi còn sơ cơ, mình phân biệt rất rõ: lúc này mình tham, sân, niệm ... nhiều, còn khi ở mức độ rốt ráo, chúng ta

0 còn phân biệt được cái thiện ác buồn vui. 0 phải là 0 biết mà là 0 thèm nữa, chỉ ghi nhận cái đang có mặt thôi. Tham/ sân/ vui/ buồn/ khó chịu/ dễ chịu biết là tham/sân/ vui/ buồn / khó chịu/ dễ chịu. Nghĩa là sẽ có 1 ngày hành giả đạt tới cảnh giới tất cả đều là đối tượng để nhìn ngắm, 0 hề có sự phân biệt chọn lọc trông chờ nó đến/đi. Dù đó là thiện pháp, sự dễ chịu/ ác pháp, sự khó chịu, 0 còn trông đợi mong chờ mà cái nào cũng là cảnh để chúng ta nhìn. Đến mức độ này thì hành giả hoàn toàn có thể nhờ nhìn tâm bất thiện, nổi khổ niềm đau mà đắc . Chỗ này đúng là: phiền não tức cảnh Bồ Đề. Có nghĩa là sẽ có 1 ngày dễ/khó chịu chỉ là cái để mình nhìn, chỉ là 2 cọng rác, 1 màu hồng, 1 màu đen, 0 hề có phân biệt, tình cảm, sự chọn lọc đặc biệt nào khi chúng ta nhìn 2 cọng rác trôi trên dòng nước. Đen, hồng chỉ là rác đang trôi trước mặt. Ở đây cũng vậy, sẽ có 1 ngày thấy rằng cảm giác dễ chịu/ khó chịu, tâm thiện/ bất thiện đang có mặt. Tất thấy đang có mặt và đang biến mất. Điều này rất quan trọng. Khi vị Tỳ Kheo/ hành giả có được 5 điều kiện này thì vị ấy hoàn toàn có thể nghĩ đến/ hy vọng về quả chúng mình sẽ đạt được. Hy vọng nghĩa là tin tưởng, khả năng có thể đạt được, để mà ra sức nỗ lực. Là trên lý thuyết. Còn trên thực tế trong tu chứng, chúng ta 0 nên nhớ đến chuyện mà chúng ta sẽ đắc cái gì, mà cứ Chánh niệm tinh giác. Sống minh bạch trong sáng với chính mình. Mọi sự đang diễn ra như thế nào thì thấy là như vậy. Khi duyên lành Parami có đủ rồi thì khi anh thấy được đang muốn đi và đi, đang muốn ngồi và thấy rõ mình đang ngồi. chỉ chừng đó đủ chứng Arahant. 57:53

[17/05/2023 - 05:49 - dieulienhoa67]

Còn khi duyên thiếu thì có đọc bao nhiêu sách thiền , gặp bao nhiêu thiền sư đi nữa thì cũng 0 đắc được gì hết khi thiếu Parami. Khi Parami đầy đủ rồi thì trên nền tảng Chánh niệm ấy, trước đây mình thấy nó xuất hiện, nay thấy nó vừa biến mất . Lúc đầu tu chưa cứng thì thấy tham đang có mặt, nhưng đến 1 ngày mình 0 phải thấy nó đang có mặt mà thấy chính xác là tâm tham vừa biến mất và 1 tâm tham khác hay tâm thiện thế chỗ trí đó trong tiếng Pali là ... = trí biến diệt, nghĩa là nhìn đâu cũng thấy sự sụp đổ, tan rã hết , vì tốc độ sanh diệt của danh sắc rất là nhanh. Vừa thấy là đã mất rồi. Nên lúc đầu mình thấy như tâm tham đang có mặt nhưng 0 phải, vì các tâm tham nối tiếp nhau xuất hiện liên tục nhưng mình tưởng có 1 tâm tham nằm yên đó cho mình nhìn. và chúng ta cũng 0 ngờ rằng trong những khoảnh khắc mà chúng ta cho rằng sung sướng cực kỳ đó, thật ra nó có tâm tham, sân, si và có thể có cả tâm thiện xen vào. Nhưng vì quá nhanh và quá ngắn nên chúng ta 0 thấy.

Tôi nói 1 chuyện để bà con có thể hình dung: mình thấy pháo hoa trên trời , ng ta bắn 1 lúc 5-7 chùm lên, mình thích màu nào sẽ chú ý màu đó mà thôi, mà mình quên rằng khi 1 chùm ánh sáng tủa ra và rơi xuống thì có đủ màu trong đó. Hay cái quạt máy có 3-4 cánh khi quay nhanh thì mình chỉ thấy 1 cái quạt mờ chứ 0 thấy rõ ràng từng cánh riêng rẽ. Nó đang xoay nối tiếp nhau đi tới. Khi mình có cái trí về tánh sanh diệt trong vạn hữu như vậy thì mới thấy Phật, trong 45 năm từ lúc Ngài thành Đạo dưới gốc Bồ Đề >> khi Viên Tịch thì Ngài sống trong nhận thức thường trực như vậy. 1:00:59

[18/05/2023 - 07:56 - dieulienhoa67]

Ngài luôn luôn thấy mọi thứ đang biến mất , biến mất. Ngài nhìn thấy cái này/kia cũng đang biến mất, nhưng mấy cái đang biến mất nó 0 biết rằng nó đang biến mất. Vì lòng đại bi nên Ngài mới dạy rằng con đang biến mất, con đừng ảo vọng, điên đảo mộng tưởng tin cậy vào cái gì có/còn. Mọi thứ do duyên mà có. Suốt 45 năm hoằng Đạo, Ngài luôn sống trong nhận thức như vậy, luôn thấy mọi thứ đang biến mất, biến mất. Và hôm nay chúng ta cũng vậy, ki chúng ta sống trong trí đó. Quý vị có thể ngạc nhiên: sống trong đó được cái gì? Có 3 lợi ích. 1. 0 tiếp tục ôm áp cách đại khờ cái 0 thể ôm áp. Mà ôm cái 0 thể ôm, 1 ngày nào đó phát hiện ra mình sẽ đau dữ lắm. 2. Được hiện tại lạc trú và 3. nếu đủ duyên lành chúng ta sẽ chứng Thánh. Còn nếu chưa đủ duyên lành thì chúng ta cũng được lợi ích 1 & 2. Phúc thay cho kẻ nào có càng ít cái để ôm. Có 2 câu cần ghi nhớ: học Phật, tu theo Phật là phải buông hết những thứ mình vẫn thích ôm. Nếu thấy mình ít có khả năng buông bỏ thì nên hạn chế sở hữu những thứ khó bỏ. Bây giờ tôi 50t rồi, có cho cái gì tôi cũng đem đi làm phước hết. 0 phải tôi khoe hay, bố thí, tu hành tinh tấn, mà do tôi biết trước là sẽ rất đau lòng khi ra đi mà để lại quá nhiều thứ, đặc biệt là để lại cho những người tôi 0 quen biết hay là thấy họ 0 xứng đáng. Tôi 0 cam tâm/đành lòng. Vd chiều nay xe cứu thương mang tôi vô bv mà tôi để lại mấy cái

tượng Phật, cái tử Đại Tạng Nam Truyền, tôi để lại cho ai? Mặc dù tôi đã tính rồi, những thứ đó là sẽ chuyển hết về Myanmar. Nếu mà gấp quá tôi chưa tạo được chỗ nào cho hành giả VN thì tôi sẽ chuyển hết vô học viện Shitagu hay là trường đại học ... ở Yangoon, tôi cúng cho họ. Họ sẽ nhận liền. Còn nếu đã tạo được 1 chỗ thì tôi sẽ rước hết về tôn trí ở đó, tại thiên đường VN tại Myanmar. 1:04:50

[18/05/2023 - 07:56 - dieulienhoa67]

Ngài luôn luôn thấy mọi thứ đang biến mất, biến mất. Ngài nhìn thấy cái này/kia cũng đang biến mất, nhưng mấy cái đang biến mất nó 0 biết rằng nó đang biến mất. Vì lòng đại bi nên Ngài mới dạy rằng con đang biến mất, con đừng ảo vọng, điên đảo mộng tưởng tin cậy vào cái gì có/còn. Mọi thứ do duyên mà có. Suốt 45 năm hoàng Đạo, Ngài luôn sống trong nhận thức như vậy, luôn thấy mọi thứ đang biến mất, biến mất. Và hôm nay chúng ta cũng vậy, ki chúng ta sống trong trí đó. Quý vị có thể ngạc nhiên: sống trong đó được cái gì? Có 3 lợi ích. 1. 0 tiếp tục ôm ấp cách đại khờ cái 0 thể ôm ấp. Mà ôm cái 0 thể ôm, 1 ngày nào đó phát hiện ra mình sẽ đau dữ lắm. 2. Được hiện tại lạc trú và 3. nếu đủ duyên lành chúng ta sẽ chứng Thánh. Còn nếu chưa đủ duyên lành thì chúng ta cũng được lợi ích 1 & 2. Phúc thay cho kẻ nào có càng ít cái để ôm. Có 2 câu cần ghi nhớ: học Phật, tu theo Phật là phải buông hết những thứ mình vẫn thích ôm. Nếu thấy mình ít có khả năng buông bỏ thì nên hạn chế sở hữu những thứ khó bỏ. Bây giờ tôi 50t rồi, có cho cái gì tôi cũng đem đi làm phước hết. 0 phải tôi khoe hay, bố thí, tu hành tinh tấn, mà do tôi biết trước là sẽ rất đau lòng khi ra đi mà để lại quá nhiều thứ, đặc biệt là để lại cho những người tôi 0 quen biết hay là thấy họ 0 xứng đáng. Tôi 0 cam tâm/đành lòng. Vd chiều nay xe cứu thương mang tôi vô bv mà tôi để lại mấy cái tượng Phật, cái tử Đại Tạng Nam Truyền, tôi để lại cho ai? Mặc dù tôi đã tính rồi, những thứ đó là sẽ chuyển hết về Myanmar. Nếu mà gấp quá tôi chưa tạo được chỗ nào cho hành giả VN thì tôi sẽ chuyển hết vô học viện Shitagu hay là trường đại học ... ở Yangoon, tôi cúng cho họ. Họ sẽ nhận liền. Còn nếu đã tạo được 1 chỗ thì tôi sẽ rước hết về tôn trí ở đó, tại thiên đường VN tại Myanmar. 1:04:50

[19/05/2023 - 06:37 - dieulienhoa67]

Có những bức tượng rất đẹp, có đủ Nam Truyền Đại Tạng. Nếu 0 xong thì tôi sẽ trôi lại người chăm sóc tôi ở bệnh viện là chuyển hết về Shitagu, là đại học thứ 2 của Phật Giáo tại Sagang, Mandalay. Phải như vậy chứ tôi 0 muốn mơ hồ về số phận của những thứ mà tôi quý mến cả đời, 0 biết đi về đâu thì rất uổng, tuy giá trị vật chất 0 bao nhiêu. Các tượng Phật và tử sách của tôi rất nhiều. Chỉ riêng sách tiếng Việt, nguyên 1 bộ A Tỳ Đạt Ma Tỳ Bà Sa Luận/ Câu Xá Luận/ Du Già Sư Địa Luận/ ... Luận, rồi nguyên Bộ Đặc San Tư Tưởng Vạn Hạnh, Mật Giáo Toàn Tập tiếng Hán/ Nhật, Tôi chủ trương đi đâu chỉ mang hình Phật trong Phone, Ipad thôi nhưng trụ xứ của tôi luôn có những bức tượng hoành tráng. Đối với những cái 0 có khả năng buông bỏ thì hãy hạn chế sở hữu những thứ khó buông bỏ.

Chiều nay trong room này, tôi mong những ai có lòng tu nhiệt tình nên ghi nhận mấy câu nói này. 1. Đừng để mình chết trong sự sợ hãi và tiếc nuối, thay vào đó nên chết trong sự thanh thản hay tẻ lắm thì trong sự chán chường. 2. Nếu khả năng buông bỏ của mình quá kém thì nên hạn chế sở hữu chúng. Nên nhớ nằm lòng vì có bao nhiêu thầy bà, bạn bè hộ niệm vẫn 0 bằng mấy câu này. 1 vị TK thành tựu được những điều này dứt khoát phải có ...

Qua Kinh khác : Kinh 137. Ngủ rất ít.

Trên đời này những kẻ thao thức trần trờ thì nhiều. Do nhìn vào thâm tâm, khuynh hướng tâm lý của những người trước mặt mà Đức Thế Tôn chỉ kể có 5 hạng người. 1:08:19

[20/05/2023 - 07:59 - dieulienhoa67]

Chứ ở 1 chỗ khác thì Ngài nói khác. Lý do mất ngủ thì nhiều: bệnh hoạn, oán thù, sợ hãi, ghen tuông, sợ ma, muỗi nhiều, nóng nực, lạnh quá, ồn quá, ... Nhiều lắm, nhưng ở đây Ngài chỉ kể 5 trường hợp ít ngủ: nữ nhớ nam, nam nhớ nữ, ăn trộm phải thức đêm, vua lo quốc sự, vị TK chán sợ sanh tử, 1 lòng cầu giải thoát. Đó là trên mặt nổi của bài Kinh. Nội dung sâu của bài Kinh là: khi chúng ta 0 có chuyện để lo thì mới có nhiều nhu cầu tâm sinh lý. Còn khi có chuyện quan trọng để lo thì sẽ bớt/lo đi những nhu cầu khác. Đây là công thức bằng vàng. Ăn, ngủ, đi chơi, mua sắm, thưởng thức, du lịch ... ai cũng thích. Vậy nhưng cũng có những người 0 ngủ được. Là 5 trường hợp

nêu trên. Gom gọn lại là khi ta có cái để lo/ quan tâm thì ta sẽ bớt dần những mối quan tâm khác, nó nhỏ/ nhẹ/ kém quan trọng đi. Tại sao quý vị nói với tôi là muốn ngồi thiền, muốn học Pali, Abhidhamma, giáo lý mà 0 dành được thời gian. Tại vì quý vị chưa xem những thứ đó là quan trọng. Trong khi lại có quá nhiều thời gian để 8, tán gẫu, nói dóc, coi phim, rong ruổi phố phường mua sắm, ngắm nghía, online đọc tin, fb hàng giờ. Mà tại sao mình 0 dành được nhiều thời gian cho Phật Pháp? Là vì Phật Pháp chưa được mình coi là nhu cầu số 1, ưu tiên 1 cho nên mình nói 0 có thời gian. 1:11:57

[22/05/2023 - 02:12 - dieulienhoa67]

Bài kinh này là tiếng chuông nhắc nhở mình nhìn lại bản thân, xem coi mình có thuộc dạng mắt ngủ này hay 0. Đừng khư khư chấp vào 5 hạng này, mà mình phải nghĩ rộng, sâu xa, linh động hơn. Đó là khi ta có mối quan tâm lớn thì ta sẽ bỏ bớt đi những chuyện râu ria vặt vãnh 0 đáng kể.

Bây giờ cúng ta học thêm 2 bài kinh cuối cùng.

Nguyên đoạn số 1 của Kinh 138, nếu dịch theo tiếng Pali thì rất gọn:

Con voi nhà mắc phải 5 lỗi này >> nuôi ăn thì tốn cơm, nhốt trong chuồng trại thì tốn chỗ. Lát nữa khi nói về vị TK thì gọi là giá áo, túi cơm, nghĩa là dài lưng tốn vải, ăn no lại nằm. Vị Sư mà tào lao thì vải làm y tốn gấp mấy lần người đời. 1:15:03

[24/05/2023 - 06:38 - dieulienhoa67]

5 lỗi đó là gì? Là thiếu khả năng chịu đựng trong 5 trần cảnh. Khi gặp cái thích/ghét thì 0 tự chủ kiểm soát được. Nghĩa là loài thú cũng có nhu cầu nam nữ như con người. Có những con chó đến mùa giao phối nó bỏ đi biệt, là 0 được. Con thú khôn phải có khả năng tự chủ trong mọi tình huống. Nó phải có khả năng chịu đựng cái nó ghét/thích. Những con chó được training đúng mức thì người lạ cho ăn nó sẽ 0 ăn. Khi đang tán công 1 đối tượng mà nghe lệnh chủ kêu dừng là nó dừng. Nó 0 có thích/ghét trong lòng mà chỉ có chủ. Chủ kêu tán công/ngừng thì nó làm theo. Đó là chó khôn. Chuyện post clip dạy chó thành công lên fb. Khi cần thì con chó trở thành con robot cho chủ sai khiến theo lệnh chủ. Ở đây cũng vậy, 1 con voi nhà mắc 5 lỗi này thì 0 dùng được. Khi nó nghe, thấy, ngửi, ăn, xúc chạm mềm cứng, nóng lạnh, mà 0 có khả năng tự chủ kiểm soát được thì con voi đó 0 xài được. 1:18:37

[25/05/2023 - 07:30 - dieulienhoa67]

Nó to như cái núi, ngôi nhà mà thiếu kiểm soát thì quá nguy hiểm. Nên 1 con voi được thuần hóa tốt thì dù có thấy, nghe, ngửi ... gì đó, thì nó phải luôn có khả năng tự chủ, tự kiểm soát/ kềm chế, thì mới đáng để cho vua sử dụng. Nếu 0 thì quá nguy hiểm cho nhà vua khi ngồi trên lưng con voi ấy. Nếu khi nó thấy, nghe cái gì mà bỏ chạy, hay đi ngang hồ sen thì thích quá tự xuống hồ chơi thì còn gì ông vua ngồi trên lưng voi? Con voi ấy cũng 0 được kén ăn, phải thích nghi với mọi hoàn cảnh. Con voi thuần hóa tốt trong đầu chỉ có chủ, 0 có vấn đề thích hay ghét, ngon/dở.

Có 1 giai thoại thế này: trong 1 tiền kiếp xưa, nhà vua được tặng cho con voi quý, ngàn năm có 1. Vua giao cho 1 người huấn luyện voi cực giỏi để huấn luyện. Sau 1 thời gian vua hỏi con voi ra sao rồi, ông nài voi trả lời nó đã đủ ngoan cho thần hài lòng, kêu gì làm nấy. VD như kêu đứng 3 chân, 2 chân, 1 chân, quỳ, tung hứng ... đều làm được. Vua nhìn lò sưởi đang cháy và hỏi: nó có sợ chết 0? Ông trả lời là 0, vì nó là voi quý, nó chỉ biết có chủ. Vua nói hãy thử lấy hòn sắt nung đỏ rồi kêu nó bỏ vô miệng coi sao. Ông nài đau lòng vì hương con voi như con, nhưng lệnh vua kêu nên ông cho nung hòn sắt đỏ ời ra lệnh cho con voi. Con voi nhỏ nước mắt 2 hàng rồi dùng vòi gấp hòn sắt nóng đỏ bỏ vô miệng nuốt, rồi nó lăn ra chết. Hòn sắt nóng đó phá nát lục phủ ngũ tạng của con voi. Con voi đó chính là tiền thân của ngài Maha Kassapa. Ông nài là tiền thân của Bồ Tát Di Lặc, đây là câu chuyện tôi đọc trong phụ luận. Ngài Maha Kassapa giờ đã Nibbana. Còn Bồ tát Di Lặc sau này sẽ thành Phật. Do sự bất khả tư nghì của nghiệp khiến cho 1 phần xá lợi của ngài Maha Kassapa nằm trong 1 hang núi nào đó. Chờ khi Ngài Di Lặc thành Phật đi ngang thì 1 phần Xá Lợi đó sẽ bay ra, tấp vô chân ngài làm thành 1 vết thương khiến ngài bị trọng bệnh. Đó 0 phải là sự oan trái mà là nghiệp nó khiến như vậy. 1:23:26

[26/05/2023 - 06:51 - dieulienhoa67]

Đây là câu chuyện của đời sau tôi chưa có dịp xác minh, tôi chỉ ghi nhận 1 điểm là còn trong cõi sanh tử thì còn bao nhiêu thứ tội khổ nghĩ tới mà rùng mình. Khi thấy hay nghe nói cảnh gia đình

mẹ chồng ăn hiếp nàng dâu, trước mắt thì họ nhìn nhưng trong dâu hiền thì đau lòng, khóc thầm, dâu 0 hiền thì cột oan trái, đời sau đừng trách là sanh ra làm Võ Tắc Thiên, Từ Hi ... đuổi tận giết tuyệt. Đời này có những oan trái tàn khốc là do đời trước có nhân tương ứng.

Quay lại bài kinh này, 1 con voi 0 có khả năng tự chủ thiếu kiểm soát trước cảnh trần >> 0 xài được. 1 vị TK 0 có đủ những khả năng kham nhẫn, tự chủ trước 5 trần/dục như nói trên thì 0 xứng đáng là 1 TK mà chỉ là người giá áo túi com. Nghe thì rất đơn giản nhưng nếu hỏi rằng toàn bộ Phật Pháp dạy điều gì? Thì tôi trả lời toàn bộ Phật Pháp dạy 1 điều là khả năng tự chủ / kiểm soát trước 6 trần, 0 để mình phải theo đuổi hay bất mãn trước bất cứ trần nào. Đó chính là nội dung Phật Pháp. Chúng ta bị đau khổ sanh tử trong 3 cõi 6 đường từ vô lượng kiếp cũng chỉ vì buông trôi thả nổi 6 thức của mình cho nó chạy theo 6 trần >> thích ghét >> trốn khổ tìm vui >> làm thiện, làm ác >> đọa/ siêu, lên / xuống, thăng/ trầm >> quần quanh trong 3 cõi 6 đường . Bài kinh này thấy nhẹ nhưng nội dung rất là sâu. Toàn bộ nội dung của cuộc tu là nhằm vào khả năng kiểm chế, kiểm soát tự chủ mình trước 6 trần.

Kết thúc bài giảng

[26/05/2023 - 06:52 - dieulienhoa67]

Đây là câu chuyện của đời sau tôi chưa có dịp xác minh, tôi chỉ ghi nhận 1 điểm là còn trong cõi sanh tử thì còn bao nhiêu thứ tội khổ nghĩ tới mà rùng mình. Khi thấy hay nghe nói cảnh gia đình mẹ chồng ăn hiếp nàng dâu, trước mắt thì họ nhìn nhưng trong dâu hiền thì đau lòng, khóc thầm, dâu 0 hiền thì cột oan trái, đời sau đừng trách là sanh ra làm Võ Tắc Thiên, Từ Hi ... đuổi tận giết tuyệt. Đời này có những oan trái tàn khốc là do đời trước có nhân tương ứng.

Quay lại bài kinh này, 1 con voi 0 có khả năng tự chủ thiếu kiểm soát trước cảnh trần >> 0 xài được. 1 vị TK 0 có đủ những khả năng kham nhẫn, tự chủ trước 5 trần/dục như nói trên thì 0 xứng đáng là 1 TK mà chỉ là người giá áo túi com. Nghe thì rất đơn giản nhưng nếu hỏi rằng toàn bộ Phật Pháp dạy điều gì? Thì tôi trả lời toàn bộ Phật Pháp dạy 1 điều là khả năng tự chủ / kiểm soát trước 6 trần, 0 để mình phải theo đuổi hay bất mãn trước bất cứ trần nào. Đó chính là nội dung Phật Pháp. Chúng ta bị đau khổ sanh tử trong 3 cõi 6 đường từ vô lượng kiếp cũng chỉ vì buông trôi thả nổi 6 thức của mình cho nó chạy theo 6 trần >> thích ghét >> trốn khổ tìm vui >> làm thiện, làm ác >> đọa/ siêu, lên / xuống, thăng/ trầm >> quần quanh trong 3 cõi 6 đường . Bài kinh này thấy nhẹ nhưng nội dung rất là sâu. Toàn bộ nội dung của cuộc tu là nhằm vào khả năng kiểm chế, kiểm soát tự chủ mình trước 6 trần.

Kết thúc bài giảng

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SƯ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐÍNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**
